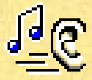
MOZART

# Biografia







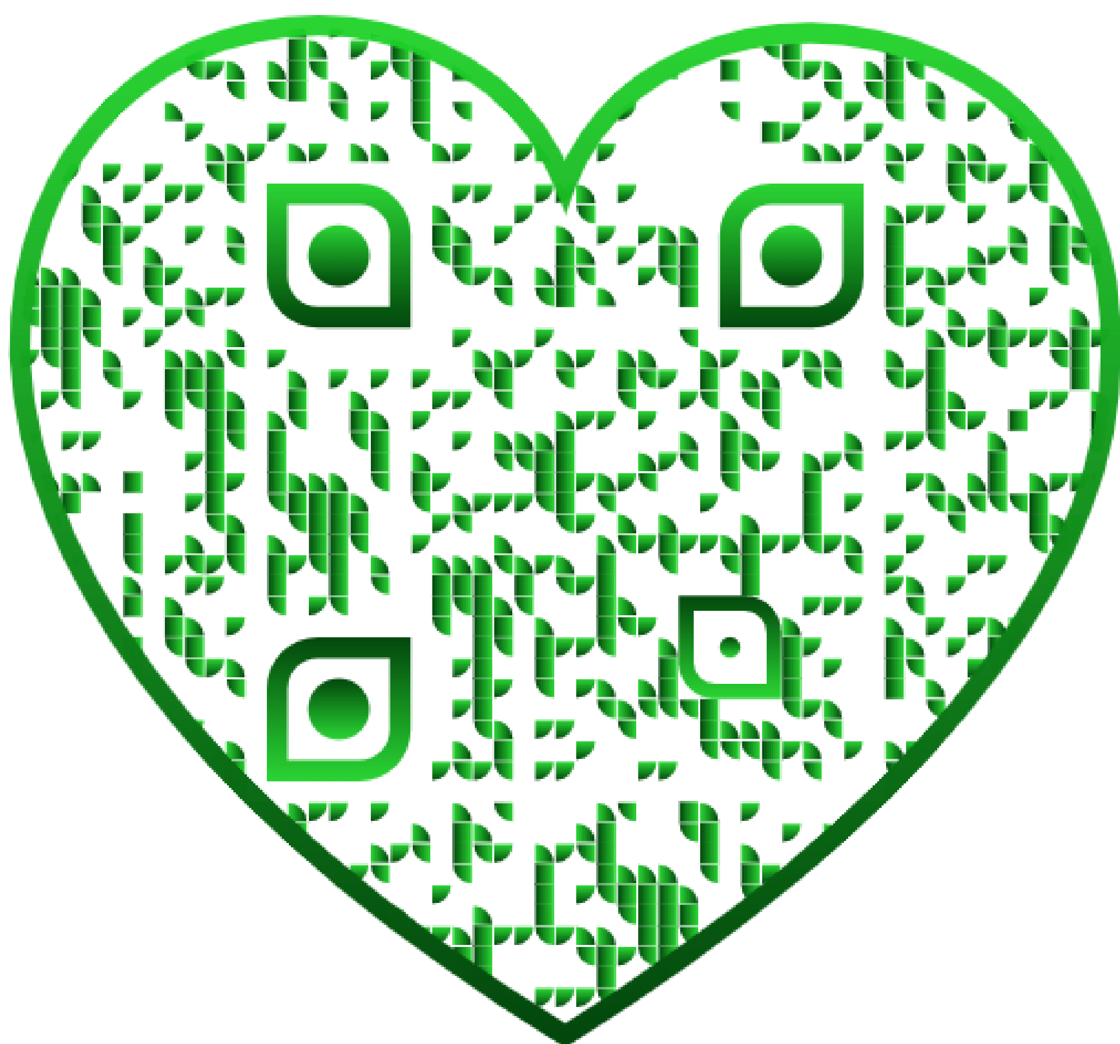


*WOLFGANG AMADEUS MOZART.*
*RETRAT DE BARBARA KRAFFT (1819).*
*VIENA, GESELLSCHAFT DER MUSIKFREUNDE (*).*



**Wolfgang Amadeus Mozart (Salzburg, 1756 - Viena, 1791)**

Compositor austríac nascut a Salzburg el 27 de gener de 1756. Els seus dots musicals prodigiosos foren aviat observats pel seu pare, Leopold, que decidí d'educar-lo i, alhora, exhibir-lo (juntament amb la germana gran Nannerl --Maria Anna--)



com a font d'ingressos. A l'edat de sis anys, Mozart ja era un intèrpret avançat d'instruments de tecla i un eficaç violinista, al mateix temps que demostrava una extraordinària capacitat per a la improvisació i la lectura de partitures. Encara avui s'interpreten cinc petites peces per a piano que va composar a aquella edat.
L'any 1762 Leopold començà a portar el seu fill de gira per les corts europees. Primerament a Munic i a Viena i, el 1763 els Mozart emprengueren un llarg viatge de tres anys i mig que suposà pel petit Wolfgang valuoses experiències: conegué la cèlebre orquestra i l'estil de Mannheim, la música francesa a París, i l'estil galant de J.Ch. Bach a Londres. Durant aquest període va escriure sonates, tant per a piano com per a violí (1763) i una simfonia (K.16, 1764).
Ja de tornada a Salzburg, continuà les seves primeres composicions, entre les quals trobem la primera part d'un oratori, Die Schuldigkeit des ersten Gebots (L'obligació del Primer Manament), l'òpera còmica La finta semplice, i Bastien und Bastienne, el seu primer singspiel (tipus d'òpera alemanya amb parts recitades). L'any 1769, amb 13 anys, era nomenat Konzertmeister de l'arquebisbat de la seva ciutat.
Després d'uns quants anys a casa, pare i fill anaren a Itàlia (1769-71). A Milà, Mozart conegué el compositor G.B. Sammartini; a Roma, el Papa el condecorà amb la distinció de Cavaller de l'Esperó d'Or i a Bolònia contactà amb el pare Martini i realitzà amb èxit els exàmens d'accés a la prestigiosa Accademia Filarmonica. L'any 1770 li encarregaren d'escriure la que és la seva primera gran òpera, Mitridate, re di Ponto (1770), escrita a Milà. Amb aquesta obra, la seva reputació com a músic es feu més palesa encara.
Mozart tornà a Salzburg el 1771. Dels anys immediatament posteriors daten els primers quartets per a corda, les simfonies K.183, 199 i 200 (1773), el concert per a fagot K.191 (1774), les òperes La finta giardiniera i Il re pastore (1775), diversos concerts per a piano, la sèrie de concerts per a violí i les primeres sonates per a piano (1774-75).
El 1777 Mozart marxà cap a Munic amb la seva mare, Anna Maria. A l'edat de vint-i-un anys Mozart cercava per les corts europees un lloc més ben remunerat i més satisfactori que el que tenia a Salzburg sota les ordres de l'arquebisbe Colloredo, però els seus desigs no es cumpliren. Arribà a Mannheim, capital musical d'Europa per aquella època, amb la idea d'aconseguir un lloc a la seva orquestra, i allà s'enamorà d'Aloysia Weber. Posteriorment Leopold envià la seva muller i fill a París, on aquest estrenà la simfonia K.297 i el ballet "Les petits riens". La mort de la seva mare a la capital francesa el 1778, el rebuig de Weber -després de la segona trobada de Mozart amb la família- i el menyspreu dels aristòcrates pels quals treballava, van fer que els dos anys transcorreguts entre la seva arribada a París i el retorn a Salzburg el 1779 esdevinguessin un període prou difícil en la seva vida.

Durant els anys següents compongué misses, les simfonies K.318, 319 i 338 i l'òpera Idomeneo, re di Creta (Munic, 1781), influïda per Gluck però amb un segell ja totalment propi.
L'any 1781, Mozart trenca les seves relacions laborals amb el príncep-arquebisbe de Salzburg i decideix traslladar-se definitivament a Viena. Allà composa el singspiel Die Entführung aus dem Serail (El rapte en el serrall), encarregada el 1782 per l'emperador Josep II.
Aquest mateix any es casa amb Constanze Weber, germana petita d'Aloysia; junts van viure sovint perseguits pels deutes fins a la mort de Mozart.
D'aquesta època data la seva amistat amb F.J. Haydn a qui li dedicà sis quartets (1782-85); estrenà també la simfonia Haffner (K.385, 1785) i altres obres, d'expressivitat molt superior a la de la música del seu temps.
L'arribada de Lorenzo da Ponte a Viena li proporcionà un llibretista d'excepció per a tres de les seves millors òperes: Le nozze di Figaro (1786), Don Giovanni (1787) i Così fan tutte (1790). Mort aquell any Gluck, l'emperador Josep II concedí el càrrec de kapellmeister a Mozart, però reduí el salari, fet que impedí que sortís del cercle viciós dels deutes. Aquestes crisis es reflectiren en obres com en el quintet de corda K.516, en les tres darreres simfonies (K.543, 550 i 551, Júpiter, del 1788), els darrers concerts per a piano, etc., contribucions ingents a aquests gèneres. Els darrers anys Mozart escriví les seves últimes òperes, Die Zauberflöte (La flauta màgica) i La Clemenza di Tito, (1791) -escrita amb motiu de la coronació del nou emperador Leopold II-. Precisament mentre treballava en La flauta màgica, amb llibret d'Emmanuel Schikaneder, l'emissari d'un misteriós comte Walsegg li encarregà una missa de rèquiem. El Rèquiem en Re menor K.626, inacabat per la mort de Mozart -el 5 de desembre de 1791- fou la seva última composició, acabada pel seu deixeble F.X. Süssmayr.

*Signatura de Mozart (1790).*

Mozart ha estat considerat el compositor més destacat de la història de la música occidental i la seva influència fou profundíssima, tant en el món germànic com en el llatí; la seva extensa producció inclou gairebé tots els gèneres (des del lied i les danses alemanyes fins als concerts per a instruments, les simfonies i les òperes), i en qualsevol d'ells podem trobar obres mestres que ens fan recordar l'apassionada opinió de Goethe en referir-se al compositor: "Com si no podria manifestar-se la Divinitat, a no ser per l'evidència dels miracles que es produeixen en alguns homes, que no fan sinó sobtar-nos i

desconcertar-nos?".

*(*) Aquest quadre, tot i que fou pintat gairebé 30 anys després de la mort del compositor, es considera la seva representació més aconseguida. Probablement, Barbara Krafft prengué com a models el retrat de família de Della Croce (1780-81) i l'oli inacabat de Joseph Lange (1789), que li foren facilitats per la germana de Mozart, a Salzburg.*

---

Pàgina creada per P.F.B. (Froh)